

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi jeden zarzut.

Zarzut: naruszenie art. 13 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 1924/2006 ⁽¹⁾

Zgodnie ze stanowiskiem skarżącej beczynność Komisji stanowi naruszenie art. 13 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 1924/2006, który nakłada stały termin wykonania na dzień 31 stycznia 2010 r. Skarżąca zarzuca, że Komisja nie dopilnowała tego terminu. Skarżąca podnosi w tym kontekście, że Komisja nie jest uprawniona do bezterminowego zawieszenia dokonania oceny naukowej oświadczeń zdrowotnych odnośnie do substancji roślinnych. Beczynność pozwanej stanowi zdaniem skarżącej wsparcie dla rozdrobnienia prawa na skalę całej Unii i pozostaje w sprzeczności z podstawowym celem rozporządzenia polegającym na utworzeniu w Europie jednolitych reguł.

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1924/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 2006 r. w sprawie oświadczeń żywieniowych i zdrowotnych dotyczących żywności (Dz.U. L 404, s.9)

Skarga wniesiona w dniu 20 sierpnia 2014 r. – Beul przeciwko Parlamentowi i Radzie

(Sprawa T-640/14)

(2014/C 409/71)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Carsten René Beul (Neuwied, Niemcy) (przedstawiciel: H. Pott i T. Eckhold, Rechtsanwälte)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej i Parlament Europejski

Żądania

Skarżący wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 537/2014 z dnia 16 kwietnia 2014 r. w sprawie szczegółowych wymogów dotyczących ustawowych badań sprawozdań finansowych jednostek interesu publicznego, uchylające decyzję Komisji 2005/909/WE.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżący podnosi zasadniczo następujące zarzuty.

Skarżący w pierwszej kolejności podnosi zarzut, że rozporządzenie nr 537/2014 ⁽¹⁾ nie jest oparte na jakimkolwiek upoważnieniu normatywnym.

Następnie skarżący dostrzega w przepisach rozporządzenia nr 537/2014 niedopuszczalną ingerencję w gwarantowane na mocy art. 6 ust. 1 TUE w związku z art. 15 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej prawo swobodnego wykonywania zawodu. Skarżący utrzymuje, że ingerencja w prawo swobodnego wykonywania zawodu nie jest uzasadniona zwłaszcza z uwagi na brak proporcjonalności. Ponadto skarżący podnosi naruszenie zasady subsydiarności.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 537/2014 z dnia 16 kwietnia 2014 r. w sprawie szczegółowych wymogów dotyczących ustawowych badań sprawozdań finansowych jednostek interesu publicznego, uchylające decyzję Komisji 2005/909/WE (Dz.U. L 158, s.77)

Skarga wniesiona w dniu 15 września 2014 r. – Trioplast Industrier przeciwko Komisji

(Sprawa T-669/14)

(2014/C 409/72)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Trioplast Industrier AB (Smålandsstenar, Szwecja) (przedstawiciel: adwokat T. Pettersson)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- 1) Stwierdzenie nieważności:
  - a) stwierdzenie nieważności pisma Komisji Europejskiej z dnia 3 lipca 2014 r. w sprawie COMP/38354 – Worki przemysłowe – Trioplast Industrier AB;
  - b) umorzenie lub obniżenie odsetek za zwłokę w kwocie 674 033,32 EUR nałożonych na skarżącą we wskazanym piśmie Komisji;
  - c) zobowiązanie Komisji do zwrotu stronie skarżącej wydatków w kwocie 4 686,64 EUR poniesionych w związku z ustanowieniem zabezpieczenia zapłaty odsetek za zwłokę.
- 2) Ewentualnie, zasądzenie, na podstawie art. 340 ust. 2 TFUE, odszkodowania za wskazane w skardze naruszenia prawa Unii, stanowiącego równowartość:
  - a) kwoty odsetek za zwłokę lub jej części; oraz
  - b) wydatków w kwocie 4 686,64 EUR poniesionych w związku z ustanowieniem zabezpieczenia zapłaty odsetek za zwłokę.
- 3) Zasądzenie, na podstawie art. 340 ust. 2 TUE, odszkodowania za naruszenia prawa Unii odnoszące się do okresu, w którym Komisja nie zwolniła gwarancji bankowej ani nie obniżyła kwoty tej gwarancji po wydaniu przez Sąd wyroku w sprawie T-40/06, które to odszkodowanie stanowi równowartość kwoty wydatków poniesionych na ustanowienie zabezpieczenia w wysokości 22 783,90 EUR lub części tej kwoty.
- 4) Zasądzenie odsetek od uznanych za należne kwot.
- 5) Obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi sześć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy, w ramach którego strona skarżąca twierdzi, że pismo Komisji jest pozbawione podstawy prawnej:
  - Decyzja Komisji z dnia 30 listopada 2005 r., zmieniona decyzją Komisji z dnia 7 grudnia 2005 r. w sprawie COMP/38354 – Worki przemysłowe – Trioplast Industrier AB (zwana dalej „decyzją z 2005 r.”) nigdy nie stanowiła ważnej podstawy wysuwanego wobec strony skarżącej roszczenia o zapłatę odsetek za zwłokę, ponieważ nie określono w niej dokładnie i bezwarunkowo kwoty grzywny, którą została obciążona strona skarżąca. Co więcej, wyrokiem z dnia 13 września 2010 r. w sprawie T-40/06 Trioplast Industrier AB przeciwko Komisji (zwanym dalej „wyrokiem z 2010 r.”) Sąd stwierdził nieważność tej decyzji w zakresie, w jakim odnosi się ona do ustalenia grzywny nałożonej na stronę skarżącą.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia istotnego wymogu proceduralnego i braku umocowania:
  - Pismo Komisji stanowi niezgodną z prawem decyzję wydaną przez członka Dyrekcji Generalnej ds. Budżetu, który nie posiadał umocowania do wydania tego rodzaju wiążącej Komisję decyzji. Nie można uznać, że pismo Komisji służy jedynie wykonaniu poprzedniej decyzji i, jako takie, stanowi pomocniczy środek w dziedzinie zarządzania. Przeciwnie, skoro ani w decyzji z 2005 r., ani w wyroku z 2010 r. nie ustalono kwoty, jaką powinna zapłacić strona skarżąca, to pismo Komisji stanowi decyzję, która ustala rzeczywistą kwotę grzywny. Aby tego rodzaju decyzja mogła wywierać wiążące skutki prawne, musi ona zostać wydana przez kolegium Komisarzy.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia zasady pewności prawa oraz zasady indywidualizacji sankcji:
  - Żądając, aby strona skarżąca zapłaciła sporne odsetki za zwłokę, Komisja w rzeczywistości karze skarżącą za sytuację, której źródłem jest wcześniejsze naruszenie zasady pewności prawa oraz zasady indywidualizacji sankcji. Jak dotąd Komisja nie położyła kresu naruszeniu wskazanych zasad.

4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia art. 266 TFUE:

- Komisja naruszyła art. 266 TFUE, gdyż nie zastosowała się do wyroku z 2010 r. Pismo Komisji świadczy o tym, że Komisja nie wydała formalnej decyzji określającej dokładną kwotę, jaką strona skarżąca miałaby zapłacić, mimo że instytucja ta była to tego zobowiązana na mocy wyroku z 2010 r. Rzeczone pismo jest zatem definitywnym i ostatecznym oświadczeniem, z którego wynika, że Komisja nie wypełni zobowiązań, jakie ciąży na niej na mocy art. 266 TFUE.

5. Zarzut piąty dotyczący naruszenia zasady proporcjonalności:

- Komisja naruszyła zasadę proporcjonalności, nakazując stronie skarżącej zapłatę odsetek za zwłokę w zapłacie grzywny, której wysokość nigdy nie była jasna i która została w całości uchylona, przy czym Komisja nie wydała nowej ostatecznej decyzji w przedmiocie wysokości grzywny, którą miałaby uiścić strona skarżąca. Cele uregulowań uprawniających Komisję do żądania odsetek za zwłokę w innych wypadkach nie zostały spełnione w niniejszym wypadku. Posiłkowo strona skarżąca twierdzi, że nakładanie odsetek według stawki o charakterze karnym jest co najmniej nieproporcjonalne, gdyż skarżąca została pozbawiona możliwości uniknięcia tych kosztów w efekcie działania samej Komisji.

6. Zarzut szósty, w ramach którego strona skarżąca twierdzi, że Komisja naruszyła prawo, odmawiając zwolnienia dostarczonej przez skarżącą gwarancji bankowej po wydaniu wyroku z 2010 r.:

- wskazanym wyrokiem Sąd stwierdził nieważność decyzji z 2005 r., pierwotnie nakazującej zapłatę grzywny, pozostawiając Komisję bez jakiegokolwiek roszczenia przeciwko stronie skarżącej aż do chwili przyjęcia nowej decyzji. Odmawiając zwolnienia gwarancji bankowej po wydaniu wyroku z 2010 r. Komisja postąpiła w sposób sprzeczny z zawartym w nim rozstrzygnięciem. Bezpośrednim skutkiem tego naruszenia prawa było ponoszenie przez stronę skarżącą dalszych kosztów związanych z utrzymywaniem w mocy gwarancji bankowej. Posiłkowo strona skarżąca podnosi, że niezwłocznie po ogłoszeniu wskazanego wyroku Komisja powinna była przynajmniej obniżyć wysokość gwarancji bankowej do maksymalnej kwoty określonej przez Sąd.

Skarga wniesiona w dniu 22 września 2014 r. – Włochy przeciwko Komisji

(Sprawa T-673/14)

(2014/C 409/73)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Republika Włoska (przedstawiciele: A. De Stefano, avvocato dello Stato, G. Palmieri, pełnomocik)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Rząd włoski zaskarżył do Sądu Unii Europejskiej decyzję Komisji Europejskiej nr C(2014) 4537 wersja ostateczna z dnia 9 lipca 2014 r. notyfikowaną w dniu 10 lipca 2014 r. w sprawie utworzenia przez spółkę SEA S.p.A., spółki Airport Handling S.p.A.

Komisja Europejska wszczęła poprzez tę decyzję formalne postępowanie wyjaśniające w stosunku do Republiki Włoskiej przyjmując przede wszystkim, że

- utworzenie przez spółkę SEA S.p.A. spółki Airport Handling S.p.A. i będące jego konsekwencją przekazanie jej kapitału w kwocie 25 mln EUR stanowi pomoc państwa niezgodną ze rynkiem wewnętrznym;